

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Nieuwe en oude dingen

4 INLEIDING TOT HET BOEK EZRA

De betekenis voor ons in deze tijd

Want in deze tijd beschouwen de mensen niet God, maar zichzelf als de bron van macht en gezag.

6 DE TEMPELZANGERS

De weerklank van ons hart

8 PRIESTERSCHAP

Deel 5 - Het gezin van Zacharias

De tijd waarin zij leefden doet ons ook denken aan onze tijd, want elk moment kan de Heere Jezus terugkomen.

9 WOORDSTUDIE

Slot - Over het apostelschap

10 HET HOOGLIED

Deel 54 - De hoogste taal van de liefde

De bruidegom, Salomo, zegt in deze verzen hoe uniek de bruid voor hem is.

11 TWEE VRAGEN

Slot - Twee veelzeggende antwoorden

Geliefde broeder/zuster, de goede oude tijd is voorbij, hoezeer we ernaar ook terug verlangen. Als we dit op religieus gebied niet onder ogen willen zien, verliezen wij én de wijn én de zakken.

12 REPLY

Over het zitten en staan van Christus als onze hemelse Hogepriester

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

NIEUWE EN OUDE DINGEN

Gerard Kramer

Bij het lezen van de artikelen viel me op hoe treffend wat door Bijbelschrijvers lang geleden is geschreven, ons iets leert over het leven van ons als christenen in onze tijd. In zijn artikel 'Inleiding tot het boek Ezra' merkt William Kelly op:

In plaats dat de volken oppermachtig zijn, is het Gods plan en bedoeling – wat wij allen weten vanuit de Schrift – dat Israël het hoofd zal zijn en de volken de staart. En feitelijk stelt dit alleen ons in staat om de geschiedenis van de wereld te begrijpen en de bijzondere toestand sinds de dag dat de tijden van de volken zijn begonnen. De mens heeft zich lang beroemd op deze tijd, die God de tijden van de heidenen noemt. Was het naar de gedachten van God? Een toestand van verwarring, die alleen door Gods voorzienigheid wordt geleid, doordat Hij de laagste van de mensen aanstelt om over de wereld te regeren? Zo spreekt God erover, terwijl de volken zich erop beroemen dat grote mannen de wereld regeren! God karakteriseert deze tijd als een tussentijd, die alleen is aangebroken vanwege de afvalligheid van Israël. En daarom laat Hij in Zijn voorzienigheid toe, dat het kwaad de overhand zal krijgen.

Hugo Bouter schrijft in zijn artikel over de tempelzangers het volgende: *Zouden wij dan geen loflied zingen en God prijzen om Zijn eeuwige goedheid? Voor ons is immers ook een tijd van rust aangebroken! Wij kennen de Vredevorst, en wij weten ook dat Hij een rustplaats heeft gevonden bij Zijn verlore volk. Wij hebben alle reden om dankbaar*

en blij te zijn. Het thema dat Gods goedertierenheid tot in eeuwigheid is, geeft voortdurend aanleiding tot een loflied in de Gemeente, tot eer van de Vader en de Zoon. Het is een lied dat tot in eeuwigheid zal klinken. Ook nu staan om zo te zeggen de koren van de zangers in Gods tempel opgesteld om door middel van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen te zingen en te jubelen voor de Heer (Ef. 2:17-22; 5:19).

Jan van Buren maakt zijn artikel over het gezin van Zacharias concreet door het af te sluiten met een aantal studievragen, zoals deze vraag: *Gebeden worden op Gods tijd verhoord. Bid jij in geloof?*

De WoordStudie van mijn hand eindigt met de volgende opmerking: *Sommigen vinden dat in onze tijd pioniers op het zendingsveld 'apostelen' genoemd zouden kunnen worden. Dat is ongetwijfeld goed bedoeld, maar het is de vraag of het verstandig is deze categorie werkers als apostelen aan te duiden. Dit woordgebruik kan bij nieuwe gelovigen gemakkelijk verwarring stichten.*

Ger de Koning tekent in zijn artikel over het Hooglied het volgende aan bij het huwelijksleven van koning Salomo: *Hij had overigens zevenhonderd vrouwen en driehonderd bijvrouwen (1 Kon. 11:3). Van hen noemt hij hier een selectie van 'zestig koninginnen en tachtig bijvrouwen' (vs. 8). Zij zijn waarschijnlijk vaker in zijn omgeving dan de andere vrouwen. Dan is hij nog omgeven door 'meisjes' in een hoeveelheid dat ze 'niet te tellen' zijn.*

Het is duidelijk dat Salomo in letterlijk opzicht inging tegen de instelling van God, het huwelijk als een verbintenis tussen één man en één vrouw (Gen. 2:21-24). Hij ging ook in tegen de koningswet (Deut. 17:17). Het gaat in dit verband echter niet om zijn verkeerde praktijk, maar om het beeld van een unieke liefde. We kunnen het zien in dezelfde zin waarin de Heer Zijn komst vergelijkt met de komst van een dief. De vergelijking betreft niet het slechte karakter van de dief, maar het onverwachte, plotselinge en ongewenste komen van de dief.

In zijn artikel over o.a. nieuwe wijn en oude zakken stelt Peter Cuijpers: *We ontkomen er niet aan om soms met de tijd mee te gaan. De uitdaging is vernieuwing, zonder door te schieten naar wereldgelijkvormigheid. We gaan niet vernieuwen om te vernieuwen; en wat in de wereld thuishoort, mag niet in de gemeente ingevoerd worden omdat dit nu eenmaal in de wereld gangbaar is.*

Veel zegen bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks gewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer

De Zoon van God is hoger dan:

- de engelen (Hebr. 1:4-7,14);
- menselijke tronen en heerschappijen (Hebr. 1:8);
- Zijn metgezellen (Hebr. 1:9);
- de schepping (Hebr. 1:10-12);
- de tijd (Hebr. 1:12);
- Zijn vijanden (Hebr. 1:13)

INLEIDING TOT HET BOEK EZRA

DE BETEKENIS VOOR ONS IN DEZE TIJD

William Kelly

God heeft ons enerzijds in David en anderzijds in Salomo een voorbeeld gegeven van Zijn koninkrijk op aarde. Toch is het maar een type van wat zal gebeuren als het koninkrijk van God in kracht zal worden opgericht, met zijn centrale zetel in Jeruzalem en tegelijkertijd met een groot en machtig bestel van zegen voor de hele aarde. Wij weten dat er nog meer dan dit zal zijn, wat ons in het Oude Testament niet wordt meegedeeld. In de profeten vinden we het getuigenis van de Heilige Geest over een algemene regering, een koninkrijk dat allen omvat onder de gehele hemel. Dit raakt de heerlijkheid van God op een bijzondere wijze, want feitelijk is dit het doel waarnaar de Schriften wijzen. Wat er in het verleden ook is geweest, het wijst vooruit naar de toekomst.

Want God heeft nog nooit – behalve in de Persoon van onze Heer Jezus Christus – Zijn volle heerlijkheid op aarde ontvangen. En zelfs in Christus was het nog niet Zijn koninkrijk: het was de Koning, maar niet het rijk. Het was een koninkrijk gegeven in Zijn Persoon, maar niet het koninkrijk geopenbaard in kracht. Het was nog niet de vestiging ervan op aarde. Er was een openbaring van macht in Zijn Persoon, kracht die demonen kon buitenwerpen. Dat is de reden waarom in de evangeliën zo vaak sprake is van en zoveel betekenis wordt gehecht aan de uitdrijving van demonen uit de mensen.

Dit is zelfs het eerste voorbeeld van geestelijke kracht, dat in het evangelie volgens Lucas wordt getoond, die ons het diepst van alles toont wat de macht van Satan nu is en wat het koninkrijk van God straks zijn zal. Het begint niet met andere werken, maar hiermee in 't bijzonder. Op soortgelijke wijze toont Marcus ons de macht van de satan, die door de hogere macht van God in de Persoon van de Heer Jezus het hoofd werd geboden en overwonnen. Het was een door de duivel bezetene, die in beide evangeliën het eerst werd genezen. Maar verder vinden we de droevige geschiedenis van verval en afval van wat God eens in Israël had opgericht.

We komen hier in Ezra tot een nieuw gezichtspunt in de geschiedenis van Gods volk. Het is de tussenkomst van de genade t.a.v. een overblijfsel, dat uit de gevangenschap werd teruggebracht in het land. We hebben in de beide boeken Ezra en Nehemia twee kanten van het werk van God in Zijn goedheid en gunst. Het is geen macht, maar genade. Niet het oprichten van iets dat volkomen naar Gods gedachten is, maar de genade van God die tussenbeide komt om een overblijfsel te ondersteunen. Waar de dingen heel anders waren dan in de begintijd, maar waar niettemin de genade van God degenen leidde en zegende die geloof hadden – onder welke omstandigheden dan ook – en op

God vertrouwden. Daarom zijn deze boeken vol onderwijs voor ons, die in omstandigheden leven die merkwaardig genoeg overeenkomen met die van het overblijfsel dat uit Babel terugkeerde. We zullen hiervan voldoende bewijs vinden in de schets, die ik op dit ogenblik in staat ben te geven.

De Cyruscilinder is door joodse en christelijke apologeten vaak gezien als bewijs voor de betrouwbaarheid van het boek Ezra. Bron: Wikipedia

Ik begin natuurlijk met Ezra, waar het huis van God het grote onderwerp is. In Nehemia vinden wij als belangrijkste punt niet het huis, maar de stad van God. Maar toch zullen we zien dat – hetzij het de bouw van de tempel of het bouwen van de muur betreft – het onderwerp van beide boeken de verhouding van het overblijfsel tot God is, en de wegen van Zijn goedheid ten aanzien van dit overblijfsel.

Uit het feit dat Kores de Pers als heiden hier zo'n grote plaats inneemt, blijkt de grote verandering die zich heeft voorgedaan in Gods regeringswegen. Iemand uit de volken heeft de macht in handen gekregen en hij richt een oproep tot Israël namens Jahweh, als blijk van openlijke erkenning van Zijn macht. De waarheid is dat Kores hierin een type is van Iemand die groter is dan hijzelf. Daarom wordt hij ook genoemd bij de uitoefening van het oordeel over Babylon. Aangezien Babel de eerste grote wereldmacht was die onder Gods voorzienend bestuur werd aangesteld om het oude volk van God vanwege hun zonden te tuchtigen en weg te voeren, is het oordeel over Babel ook een beeld van het vonnis van de wereldmacht in haar laatste vorm. Op deze wijze wordt Kores dan ook in de profetie van Jesaja als voorloper gezien van de grote Verlosser die zal komen.

De laatste handeling van God aan het einde van de huidige bedeling zal eveneens de val van Babylon zijn, gevolgd door de komst van Christus om het Koninkrijk te aanvaarden. Nadat de zevende engel zijn schaal in de lucht heeft uitgegoten, wordt het grote Babylon geoordeeld. Dan komt de Heer Jezus op de wolken van de hemel, zowel om het aardse volk van God tot heerlijkheid te brengen, als om de gemeente en alle andere hemelse heiligen te laten delen in Zijn hemelse heerschappij (Openb. 16:17).

Nu is het wel duidelijk dat Kores slechts in geringe mate een beeld was van deze machtige Verlosser. Toch twijfel ik er niet aan dat God dit alles op het oog had, toen het Hem op Zijn eigen wonderbare wijze behaagde zo'n oproep door de koning van Perzië te doen uitgaan, waarin hij uitspreekt dat Jahweh, de God van de hemel, hem al de koninkrijken van de aarde had gegeven. Wij weten hoe waar dit zal zijn bij Christus Zelf, Die werkelijk de Rechtvaardige zal zijn, die in het beeld van Kores wordt voorgesteld. Hij is het die de koningen van de aarde als pottenbakkersvaten zal verbrijzelen en oordelen.

Maar nu kondigde Kores aan dat de weg naar Jeruzalem weer open was. In plaats van de terugkeer van Gods volk te verhinderen, moedigde hij hen op alle mogelijke manieren aan. Hij nodigde hen uit op te trekken en het huis van God weer op te bouwen. En verder spoorde hij alle volken ertoe aan de nodige hulp onderweg te verlenen. Kores zelf gaf het voorbeeld van de inzet waartoe hij anderen oproep. Want in plaats van zich, zoals een koning van nature zou doen, tevreden te stellen met het laten gaan van een grote en belangrijke groep mensen van een volk dat zich altijd tegen andere koninkrijken had verzet – want zo beschouwden de volken Israël –, leverde hij bovendien de vaten van het huis van God uit en het goud en het zilver dat Nebukadnessar uit Jeruzalem had meegenomen. Dit alles werd nu aan Israël teruggegeven, opdat zij met vertrouwen zouden optrekken. God had niet alleen in Zijn voorzienigheid de weg terug weer geopend, maar Hij had het hart van de heidense heerser geneigd tot de verering van Jahweh, de God van de hemel.

Dit zijn de omstandigheden, die ons in Ezra 1 worden voorgesteld. Maar die situatie beantwoordt helemaal niet aan wat er straks zal gebeuren bij de wederkomst van Christus. Want in plaats dat de volken oppermachtig zijn, is het Gods plan en bedoeling – wat wij allen weten vanuit de Schrift – dat Israël het hoofd zal zijn en de volken de staart. En feitelijk stelt dit alleen ons in staat om de geschiedenis van de wereld te begrijpen en de bijzondere toestand sinds de dag dat de tijden van de volken zijn begonnen. De mens heeft zich lang beroemd op deze tijd, die God de tijden van de heidenen noemt. Was het naar de gedachten van God? Een toestand van verwarring, die alleen door Gods voorzienigheid wordt geleid, doordat Hij de laagste van de mensen aanstelt om over de wereld te regeren? Zo spreekt God erover, terwijl de volken zich erop beroemen dat grote mannen de wereld regeren! God karakteriseert deze tijd als een tussentijd, die alleen is aangebroken vanwege de afvalligheid van Israël. En daarom laat Hij in Zijn voorzienigheid toe, dat het kwaad de overhand zal krijgen. Wij kunnen ons niet een juist oordeel over de toestand van de wereld en haar geschiedenis vormen zonder dit te bedenken.

Het graf van Cyrus (Kores) in Pasargadae. Bron: Wikipedia

Dit verhindert ons als christenen niet in de geringste mate om aan de machten die er zijn, onderdanig te zijn, want dat is duidelijk onze plicht (Rom. 13:1-7). Daar dit eerbetoon niet gegrond is op het persoonlijke karakter van overheden, hebben we in 't geheel niets te doen met hun afkomst, met de vraag hoe ze hun macht kregen of hoe ze die gebruiken. Alles wat wij als gelovigen hebben te doen, is God en de

overheid te erkennen. Misschien eert de overheid zelf of de koning God niet! Dat is een ernstige zaak voor hen, maar het verandert onze plicht niet. Onze plicht is hen te erkennen als dienaren van God, zelfs al waren de koningen of de overheidspersonen allemaal ongelovigen. Zonder twijfel zullen wij hen niet blindelings dienen. Maar toch zullen wij hen erkennen, alsof zij Gods doel in hun positie volbrengen, hoewel zij zelf weinig eraan denken. Kortom, wij zijn verplicht de machten die er zijn te eren; en het is daarbij niet de vraag wat hun bijzondere vorm is. Het kan een monarchie zijn, een keizerrijk, een republiek, of wat de mensen op dit ogenblik ook mogen erkennen. Voor ons geldt het eer te bewijzen en ons aan de overheden te onderwerpen. Dit maakt het pad van de christen buitengewoon eenvoudig. En ik leg er de nadruk op, geliefde broeders, omdat wij in een tijd leven waarin zoveel andere meningen de overhand hebben. De geest van onze tijd gaat in tegen wat ik nu zeg. Ik waarschuw dus ernstig hiervoor. U moet niet verwachten dat deze onderdanigheid in de gedachten, de monden, of de geschriften van mensen te vinden is. Eerder het tegendeel.

Want in deze tijd beschouwen de mensen niet God, maar zichzelf als de bron van macht en gezag.

Ze denken dat het alleen een kwestie is van de wil van de mens. Ik geef toe dat het de wil van de mens kan zijn, als de zuiver uitwendige bron ervan. Maar wat de mensen vergeten is dat God *altijd* regeert, hoewel zelfs boze mensen de instrumenten kunnen zijn die in het openbaar naar voren komen. Wij hebben in 't geheel geen deel met zulke mensen, maar in alles hebben we God te erkennen bij wat Hij in de tegenwoordige tijd toelaat om macht op aarde uit te oefenen. Dit heeft de Heer Jezus ons Zelf ook heel duidelijk getoond. Er bestonden hierover ook verschillende opvattingen in Israël, toen de Heer op aarde leefde. Maar Hij heeft deze kwestie aangeroerd en aan de Farizeeën en de Herodianen Gods gedachten laten zien, toen Hij hun het beslissende antwoord gaf: 'Geef dan aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is' (Matt. 22:21).

Dit is de tijd waarin wij nu leven. Maar hoe groot zal de verandering zijn, als alle dingen in de hemel en op de aarde onder het gezag van de Koning – de grote Koning – zullen worden geplaatst. Dan zal Christus niet alleen als Jahweh worden erkend, maar Hij zal Koning over heel de aarde zijn. Als wat slechts ten dele gold van de koning van Perzië, die de grote koning werd genoemd, nadrukkelijk en werkelijk waar zal zijn van Hem alleen! Hoe rijk zal dan de zegen zijn, als de hemel en de aarde met al de vruchten van Zijn genade tot Zijn lof verenigd zullen zijn en tot Zijn heerlijkheid. Dat verwachten wij en wij weten dat wij dan door Gods genade met Hem daarboven verenigd zullen zijn en ook met Hem in heerlijkheid zullen verschijnen, als Hij in heerlijkheid geopenbaard wordt. Hier is het maar een zwak type; en dit te meer omdat de toestand werkelijk die is, waarin God alleen door Zijn voorzienend bestuur de teugels in handen houdt, zelfs door mensen die heidenen waren; want zo is de situatie in de tijden van de natiën. En u zult zich herinneren dat de tijden van de volken met Nebukadnessar zijn begonnen en zullen voortduren tot de Heer Jezus in heerlijkheid verschijnt. Wij leven nu in deze tijden. Alleen, wij zijn door de kennis van de Heer Jezus in de hemel uit deze boze wereld getrokken. Maar dat is nu niet mijn onderwerp.

Bron: OS1639 - Lezingen over het boek Ezra Hoofdstuk 1.

DE TEMPELZANGERS

DE WEERKLANK VAN ONS HART

Hugo Bouter

‘Vervolgens moesten zij elke morgen, en eveneens in de avond, gereedstaan om de Here te loven en te prijzen’ (1 Kron. 23:5, 30; 25:1-7).

De dienst van de zangers

Toen koning David oud geworden was, gaf hij zijn zoon Salomo aanwijzingen voor de tempelbouw en maakte hij ook een taakverdeling voor de Levieten. David is een type van Christus als onze Heer, die bekleed is met goddelijk gezag en daarom de orde bepaalt in Gods huis. Christus doet dat door Zijn Geest en de orde binnen de Gemeente – want die is nu het geestelijke huis, de tempel van God – draagt dan ook het stempel daarvan. Het is geen orde die mensen uitdenken, maar de instelling van de Heilige Geest, overeenkomstig de aanwijzingen van het Woord van God (1 Kor. 14:33, 40).

Dat geldt eveneens voor het dienstwerk van de ‘zangers’, die er nu gelukkig ook nog zijn. Christus Zelf is immers de grote Koorleider van Zijn volk. Hij heft de lofzang aan te midden van Zijn broeders (Ps. 22:23; Hebr. 2:12). Hij heeft het nieuwe lied op de lippen genomen toen Hij was opgetrokken uit de diepten van de dood. Het is het lied van de verlossing, het lied van de opstanding. Dit lied heeft weerklank gevonden in onze harten en wij stemmen als verlost en ermee in (Ps. 40:4). Het nieuwe lied is een *eeuwig* loflied tot eer van het Lam dat geslacht is (Openb. 5:9), evenals het werk van de tempelzangers een *altijdurende* bezigheid was bij het brengen van de dagelijkse brandoffers.

De dienst van het gezang in het huis van de HERE wordt bij de tabernakel nog niet vermeld. Deze instelling is kennelijk te danken aan David; hij was ‘lieftlijk in psalmen van Israël’ (2 Sam. 23:1). De tabernakel was Gods woning tijdens de woestijnreis, en die tocht gaf bepaald geen aanleiding tot gezang. Voor zover wij weten heeft het volk Israël slechts *tweemaal* gezongen in de woestijn, helemaal aan het begin en bijna aan het einde van de reis. Het *eerste* lied was de jubelzang van de bevrijding na de doortocht door de Rode Zee (Ex. 15), het *laatste* de lofzang vanwege de waterbron waarmee God het volk verkwikte toen de tocht bijna ten einde liep (Num. 21). Ook rondom het gouden kalf heeft Israël gedanst en gezongen, maar dat lied was uiteraard niet tot eer van God (Ex. 32).

De zangtijd

Het was niet in de woestijn, maar pas in het Beloofde Land dat de *zangtijd* gekomen was, om met de woorden van het Hooglied te spreken (Hoogl. 2:12). Wij zien ook dat die tijd

niet onmiddellijk aanbrak na Israëls intocht in Kanaän, maar pas in de dagen van David en Salomo. Toen kwam er een tijd van ware rust, een vaste woonplaats voor de HERE God, en een geregelde eredienst tot eer van Zijn naam. De aanstelling van de *zangers* hield namelijk verband met het vinden van een definitieve rustplaats voor de ark, het symbool van Gods tegenwoordigheid. Toen de ark het volk niet meer behoefde aan te voeren in de strijd, ontstond er een situatie van rust die vereist was voor de tempeldienst en de dienst van de tempelzangers (zie 1 Kron. 6:31-32; 15:17; 22:6-19; 28:2vv.; 2 Kron. 6:41-42; Ps. 132).

Er was dus een tijdperk van rust en vrede, een ‘man van rust’ (koning Salomo), en een ‘huis van rust’ (d.i. de tempel) nodig, om het voortdurende loflied voor God te laten weerklinken. De dienst van de levitische zangers was gegrond op deze toestand van gevestigde vrede in het land van Gods belofte. Gods gunst was nu zeker in de persoon van de gezalfde koning, die bij de gratie van God regeerde. De ark had haar rustplaats gevonden op de berg Sion, en God woonde te midden van Zijn volk. Daarom konden de zangers voortdurend zingen dat Gods goedertierenheid tot in eeuwigheid is. Wij horen dit refrein voor het eerst toen David de ark op haar rustplaats bracht, en bij de inwijding van de tempel werd het opnieuw gezongen (1 Kron. 16:34, 41; 2 Kron. 5:13).

Het nieuwe lied

Dit is uiteraard ook voor ons van belang. Zoals Gods gunst voor Israël zeker en vast was in de persoon van de koning die Hij het volk had gegeven, zo mogen wij verzekerd zijn van Gods gunst omdat Hij ons in Zijn geliefde Zoon in

genade aanziet. Door Christus hebben wij vrede met God, en hebben wij ook de toegang verkregen tot Gods genade en gunst (Rom. 5:1-2). Wij zijn verlost van de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, de Man naar Gods hart (Kol. 1:13). Het is een rijk van licht en liefde, een rijk van 'rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest' (Rom. 14:17).

Zouden wij dan geen loflied zingen en God prijzen om Zijn eeuwige goedheid? Voor ons is immers ook een tijd van *rust* aangebroken! Wij kennen de Vredevorst, en wij weten ook dat Hij een rustplaats heeft gevonden bij Zijn verlore volk. Wij hebben alle reden om dankbaar en blij te zijn. Het thema dat Gods goedertierenheid tot in eeuwigheid is, geeft voortdurend aanleiding tot een loflied in de Gemeente, tot eer van de Vader en de Zoon. Het is een lied dat tot in eeuwigheid zal klinken. Ook nu staan om zo te zeggen de koren van de zangers in Gods tempel opgesteld om door middel van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen te zingen en te jubelen voor de Heer (Ef. 2:17-22; 5:19).

Het is wel van belang dat Paulus spreekt van zang en jubel *in onze harten*. Het Nieuwe Testament bevat geen voorschriften ten aanzien van muziekinstrumenten in de christelijke eredienst. Het gaat om aanbidding in geest en waarheid. Elders is sprake van de vrucht van de *lippen* die Zijn naam belijden (Hebr. 13:15). In Kolossenzen 3:16 wordt het loflied in verbinding gebracht met onderlinge *lering* en *vermaning*: '(...) terwijl u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en in genade zingt in uw harten voor God'. Het zingen 'in genade' betekent zingen en danken in het bewustzijn van Gods rijke genade – zoals dat in het Oude Testament tot uitdrukking kwam in het telkens herhaalde refrein: '(...) *want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid!*'

Dat de 'zangdienst' van de christenen in verband staat met lering en vermaning geeft aan dat er een *profetisch* element in aanwezig is, dat tot *opbouw* van de ander is. Niet alleen wordt *God* door onze aanbidding geëerd, de *medegelovige* wordt erdoor opgebouwd in het geloof. Het is interessant dat van de tempelzangers wordt gezegd in

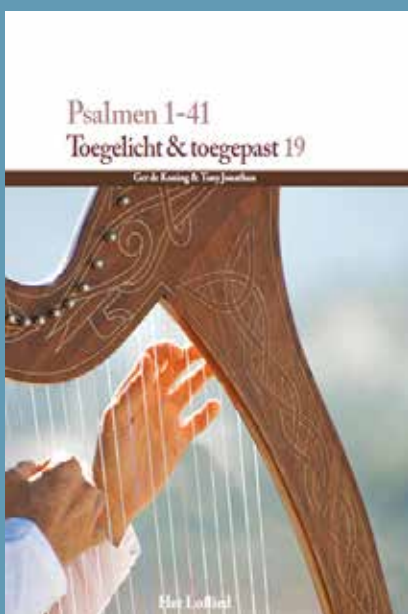
1 Kronieken 25:1-5, dat zij *profeteerden*. Hun profetische lofzangen waren tot eer en verheerlijking van God, maar dienden tevens tot onderricht van het volk.

Een tijd van opwekking

Ten slotte nog iets over de positie van de levitische zangers in de tijd van Ezra en Nehemia. Dat was dezelfde tijd waarin de kroniekschrijver leefde, en waarin hij terugdacht aan de vroegere glorie onder David en Salomo. Er was een overblijfsel teruggekeerd naar het Beloofde Land, naar de plaats waar de HERE Zijn naam had doen wonen. In Babel hadden de zangers hun harpen aan de wilgen gehangen. Hoe zouden zij een van de liederen van Sion, een lied van de HERE, in een vreemd land kunnen zingen (Ps. 137)? Hoe zouden zij daar over Sion kunnen zingen, de berg van de genade, over het heiligdom van de ware God en de heerschappij van Zijn koning?

Maar eenmaal teruggekeerd naar Jeruzalem, konden zij hun taak weer ter hand nemen. Het was een tijd van opwekking, van herstel, van herbouw (resp. van het altaar, de tempel en de stadsmuur). Toen het fundament van de nieuwe tempel werd gelegd, kwamen de zangers weer in actie. Opnieuw klonk het lied dat Gods goedertierenheid tot in eeuwigheid is (Ezra 3:10-11). Ook bij de inwijding van de muur van Jeruzalem namen de zangkoren een belangrijke plaats in (Neh. 12:27vv.). Alles gebeurde volgens het gebod van David en Salomo, want 'in die tijd van weleer ligt de oorsprong van de zangers, van het loflied en de lofzangen aan God' (Neh. 12:45-46). En zo mogen ook wij in een tijd van verval teruggaan naar de inzetten die God vanaf het begin door de verhoogde Heer aan Zijn Gemeente heeft gegeven. Bij het herstel van de eredienst rondom het 'altaar', dat is de Tafel van de Heer, mogen de zangers ook hersteld worden in hun orde om God voortdurend lofoffers te brengen in Zijn heilige tempel.

Bron: HB317 - Groeien in de genade, hoofdstuk 5.

Psalmen - Toegelicht & Toegepast 19

Het loflied

Gerde Koning en Tony Jonathan

Het boek Psalmen is, net als alle andere boeken van het Oude Testament, een getuigenis over de Heer Jezus Christus (Jh 5:39). De uitleg van Psalmen vinden we in het Nieuwe Testament. Daar zien we dat de psalmen in Hem zijn vervuld (Lk 24:44). In dit boek vinden we profetisch ook de toestand en ervaringen van het Joodse gelovig overblijfsel in de eindtijd. Met hen heeft de Messias, dat is de Heer Jezus, een speciale verbinding. Het geloof van het overblijfsel wordt in allerlei omstandigheden beproefd en gelouterd. Dit geldt ook voor de gelovigen van het Nieuwe Testament, waardoor dit boek ook voor hen van onschatbare waarde is. Het resultaat is één grote lofprijzing voor God door alles wat adem heeft, zoals die wordt beschreven in de laatste psalm, Psalm 150.

ISBN/EAN: 978-90-79718-63-4 / 418 blz. / Prijs: 19,95 Euro

PRIESTERSCHAP

SLOT - HET GEZIN VAN ZACHARIAS

Jan van Buren

Dit gezin leefde in de verwachting van de komst van de Messias

De tijd waarin zij leefden doet ons ook denken aan onze tijd, want elk moment kan de Heere Jezus terugkomen.

In het gezin van Zacharias was aan alles zichtbaar dat zij leefden vanuit de verwachting van de komende Messias. Het verhaal van dit gezin kunnen we lezen in Lucas 1. Van dit priestergezin kunnen wij tweeduizend jaar later veel leren. De drie gezinsleden hadden prachtige namen met een bijzondere betekenis. Zacharias betekent: *Jahweh gedenkt*. Elisabeth betekent: *eed van God*. En Johannes betekent: *God is genadig*. In tegenstelling tot de andere priestergezinnen deden zij met hun namen de Naam van God wel eer aan!

In de tijd rond de geboorte van de lang verwachte Messias, te midden van zoveel godsdienstige mensen, leefde dit echtpaar zoals God het bedoelde. Zo zou een Israëliet moeten leven. Zij beiden waren rechtvaardig voor God en wandelden onberispelijk volgens alle geboden en verordeningen van de Heere. Vele jaren hadden ze gebeden om een zoon. Toen die mogelijkheid menselijkerwijs niet meer aanwezig was, verhoorde God hun gebed. Op een bijzonder moment, terwijl Zacharias het reukoffer aanstak in de tempel – het uur waarop ca. 34 jaar later de Heere Jezus ‘het ware offer’ bracht –, kondigde een engel de gebedsverhoring aan. Aanvankelijk kon de priester dit niet geloven, met als gevolg dat hij negen maanden lang zijn vreugde niet met zijn stem kon verwoorden.

Hun zoon Johannes zou de wegbereider van de Messias zijn, en velen van het volk tot God terugbrengen, waardoor hij voor de Heere een toegerust volk gereed zou maken. Het leven van Johannes zou als nazireeër het kenmerk dragen van iemand die helemaal afgezonderd leefde voor God. Reeds vanaf de moederschoot zou hij vervuld zijn met de Heilige Geest. Ook Elisabeth en Zacharias werden beiden vervuld met de Heilige Geest en verkondigden de grote daden van God.

Het kind Johannes groeide op en werd gesterkt door de Geest. Om volkomen toegewijd aan zijn Zender te zijn en op elk moment van zijn leven helder zijn werk te kunnen doen, mocht hij als nazireeër niets van wat hem enigszins kon bedwelmen tot zich nemen. Hij leefde in afzondering in de woestijn, tot het moment dat God hem riep voor zijn dienst. Hij predikte zijn volk o.a. de kennis van het heil in de vergeving van hun zonden (Matt. 3; Marc. 1:1-9; Luc. 3:1-

22). Johannes getuigde van het waarachtige Licht, dat in de wereld komen zou en elk mens verlicht. Hij wees als geen ander op de Heere Jezus als het Lam van God (Joh. 1:6-8; 19-34). Vervolgens is hij als een kaars voor zijn Zender opgebrand (Matt. 11:10-11; 14:1-12).

Studievragen

1. *Het leven van dit gezin werd gekenmerkt door gebed. Welke plaats neemt het gebed in jouw leven in?*
2. *Gebeden worden op Gods tijd verhoord. Bid jij in geloof?*
3. *Toen hun zoon werd geboren, gaven de ouders God de eer. Geef jij God de eer voor een gebedsverhoring?*
4. *De beide ouders en hun zoon waren vervuld met de Heilige Geest. Welke plaats neemt de Heilige Geest in jouw leven in?*
5. *Door hun gedrag waren deze ouders voor hun zoon een prachtig voorbeeld. Ben jij een voorbeeld in je gezin en voor anderen?*
6. *Hij groeide niet op als een verwende jongen, maar als een man Gods. Geef jij je kinderen wat ze nodig hebben voor een goede geestelijke ontwikkeling?*
7. *Gods Geest was zijn krachtbron. Wat of wie is jouw kracht?*
8. *De ouders gaven hun zoon geen toestemming om te nuttigen wat God hun verboden had. Geven wij onze kinderen wel de vrijheid om alcohol te gebruiken of zich in het uitgaansleven te storten?*
9. *Nadat hij door zijn ouders was opgevoed, werd hij door God verder gevormd voor zijn dienst in een plaats van afzondering. Toch werd hij hierdoor niet wereldvreemd. Welk fundament geven wij mee aan onze kinderen?*
10. *Johannes was bereid te gaan, toen God hem riep in Zijn dienst. Ben jij bereid om te gaan, wanneer God jou roept voor een dienst voor Hem?*
11. *Hij verkondigde onomwonden de waarheid en nam geen blad voor zijn mond. Durf jij de waarheid te vertellen?*
12. *Hij wees op de Heere Jezus als geen ander. Vertel jij anderen het evangelie?*
13. *Hij was bereid een stap terug te doen, toen de Heiland Zichzelf openbaarde. Waar gaat het in jouw leven om, je eigen ego of de Heere Jezus?*
14. *Zij kondigden de komst van de Messias aan. We leven in de tijd dat de Heere Jezus elk moment terug kan komen. Spreken wij als gezin hierover?*
15. *Johannes was tot in de dood getrouw aan Zijn Meester. Hoever wil jijzelf gaan als gelovige?*

Alle artikelen van deze serie en meer zijn nu in boekvorm verkrijgbaar. Zie de advertentie op [bladzijde 12](#).

Gerard Kramer

Was Paulus een apostel?

Dat lijkt een vreemde vraag, maar dat is het niet. Het was al vroeg noodzakelijk om mensen die zich apostelen noemden (vgl. Openb.2:2), aan een nader onderzoek te onderwerpen. Merkwaardig is bijvoorbeeld dat Paulus nergens in het boek Handelingen (behalve in 14:14; zie hieronder) als apostel wordt aangeduid. Tijdens zijn leven hebben diverse mensen aan zijn apostelschap getwijfeld. Toch is het antwoord niet zo ingewikkeld: *Paulus was wel apostel, maar hij behoorde niet tot de twaalf.*

Ter verdediging van zijn apostelschap kunnen we het volgende aanvoeren:

1. *Paulus heeft de Heer gezien*: zeer waarschijnlijk niet op aarde, naar het vlees (tenzij men dat uit 2 Kor. 5:16 zou moeten afleiden), en zeker niet na Diens opstanding, maar wel als de opgestane en verheerlijkte Heer in de hemel (Hand. 9:17; 26:16, 19; 1 Kor. 15:8);
2. *Paulus was door de Heer geroepen*: hij kreeg van de opgestane en verheerlijkte Heer de opdracht voortaan een getuige van Hem te zijn (Hand. 22:15; 26:16), en werd daartoe door Hem 'gezonden' (Hand. 26:17; Gr. *apostelloo* = '(weg)zenden', verwant met *apostolos*). Zie verder over Paulus' roeping de volgende plaatsen: Romeinen 1:1; 11:13; 1 Korinthiërs 1:1; 9:1-2; 15:9; 2 Korinthiërs 1:1; Galaten 1:1; Efeziërs 1:1; Kolossenzen 1:1; 1 Timotheüs 1:1; 2:7; 2 Timotheüs 1:1, 11; Titus 1:1.
3. *Paulus deed de bij een apostel behorende tekenen* (2 Kor. 12:12).

Paulus had dan ook alle redenen zijn apostelschap op één lijn te stellen met dat van de twaalf (1 Kor. 9:5; 2 Kor. 11:5, 13; 12:11; Gal. 1:17). Vandaar dat er in de Schrift vaak gewoon sprake is van 'de apostelen', inclusief Paulus (1 Kor. 12:28-29; Ef. 2:20; 3:5; 4:11; 2 Petr. 3:2; Jud.:17; Openb. 18:20). Zie voor het woord 'apostelschap' (Gr. *apostolè*) de volgende plaatsen: Handelingen 1:25; Romeinen 1:5; 1 Korinthiërs 9:2; Galaten 2:8. Paulus was dus een *vanuit de hemel* geroepen apostel. Aan hem is dan ook de verborgenheid van de gemeente als een *hemels* volk, met een *hemelse* roeping, *hemelse* zegeningen en een *hemelse* toekomst, bekendgemaakt. Tevens was hij geroepen door de *verheerlijkte* Heer. Zijn evangelie was daarom 'het evangelie van de heerlijkheid van Christus' (2 Kor. 4:4; vgl. 1 Tim. 1:11).

Apostelen in ruimere zin

We hebben al gedacht aan de gewone betekenis van 'gezant', die het Gr. woord *apostolos* heeft in Johannes 13:16 (vgl. 2 Kor. 8:23; Fil. 2:25). Op sommige plaatsen lijkt de aanduiding 'apostel' inderdaad in ruimere zin te worden gebruikt dan alleen als aanduiding voor de twaalf en Paulus. Zo worden in één adem met Paulus de volgende mannen als apostelen aangeduid:

- Barnabas (Hand. 14:4, 14);
- Apollos (1 Kor. 4:9);
- Silvanus en Timotheüs (1 Thess. 2:7).

Toch wordt nergens vermeld dat de bovengenoemde criteria op hen van toepassing waren. Met name de positie van Barnabas is niet eenvoudig te omschrijven. Enerzijds wordt hij in Handelingen 4:36 (vgl. ook 9:27) van de apostelen onderscheiden. Anderzijds wordt juist hij in 1 Korinthiërs 9:6 en Galaten 2:9 op één lijn met Paulus geplaatst, beide keren in een gedeelte dat over Paulus' taak als apostel gaat.

Men heeft daarom wel geopperd dat Barnabas bij de 120 personen hoorde tot wie Petrus in Handelingen 1:15 sprak over de noodzaak een nieuwe apostel te benoemen. Zo zou Barnabas dan toch een getuige van de opstanding van Christus zijn. Dit is echter niet te bewijzen. Genoemde dienstknechten van de Heer hebben wel nauw met de apostel samengewerkt en in die zin zijn zij ook gehoorzaam geweest aan hun Zender, maar niet in dezelfde bijzondere zin als Paulus. Als apostelen in de ruimere zin worden verder nog genoemd Andronicus en Junias (Rom. 16:7; 'vermaard onder de apostelen' kan overigens ook betekenen 'goed bekend staand bij'). Jakobus, de broeder van de Heer, lijkt in Galaten 1:19 als apostel te worden gezien; maar men kan hier het woord 'dan' uitleggen als 'dan alleen', wat beter strookt met 1 Korinthiërs 15:7, waar hij juist van 'alle apostelen' wordt onderscheiden.

Nu nog apostelen?

Zijn er nu nog apostelen? Uiteraard niet in de zin van de twaalf en Paulus. Zij hebben ons ook geen procedure voor een apostolische successie (opvolgingsprocedure voor apostelen) nagelaten. Volgens Wikipedia is de apostolische successie 'de ononderbroken doorgave van het bisschopsambt (episcopaat), waarop de Kerk en haar hiërarchie steunt. Deze doorgave gebeurt door de bisschopswijding, die binnen de apostolische successie gezien wordt als teruggaand op de eerste apostelen'.

In de Schrift vinden we niets van dit alles, integendeel: juist door drie apostelen – Paulus, Petrus en Johannes – worden de gelovigen na hen niet toevertrouwd aan nieuwe apostelen, maar 'aan God en aan het woord van Zijn genade' (Hand. 20:32). Zij moeten juist terugdenken (2 Petr. 1:12,15; 3:2) aan het door de apostelen gegeven onderwijs (1 Joh. 2:24; vgl. Jud.:17).

Sommigen vinden dat in onze tijd pioniers op het zendingsveld apostelen genoemd zouden kunnen worden. Dat is ongetwijfeld goed bedoeld, maar het is de vraag of het verstandig is deze categorie werkers als apostelen aan te duiden. Dit woordgebruik kan bij nieuwe gelovigen gemakkelijk verwarring stichten.

HET HOOGLIED

DEEL 54 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

Zij is de enige

'[Al] waren er zestig koninginnen en tachtig bijvrouwen en meisjes, niet te tellen, zij is de enige, Mijn duif, Mijn volmaakte, zij is de enige voor haar moeder, de zuivere voor wie haar heeft gebaard. Als de meisjes haar zien, prijzen zij haar gelukkig, de koninginnen en bijvrouwen roemen haar' (Hoogl. 6:8-9).

De bruidegom, Salomo, zegt in deze verzen hoe uniek de bruid voor hem is.

Hij had overigens zevenhonderd vrouwen en driehonderd bijvrouwen (1 Kon. 11:3). Van hen noemt hij hier een selectie van *'zestig koninginnen en tachtig bijvrouwen'* (vs. 8). Zij zijn waarschijnlijk vaker in zijn omgeving dan de andere vrouwen. Dan is hij nog omgeven door *'meisjes'* in een hoeveelheid dat ze *'niet te tellen'* zijn.

Het is duidelijk dat Salomo in letterlijk opzicht inging tegen de instelling van God, het huwelijk als een verbintenis tussen één man en één vrouw (Gen. 2:21-24). Hij ging ook in tegen de koningswet (Deut. 17:17). Het gaat in dit verband echter niet om zijn verkeerde praktijk, maar om het beeld van een unieke liefde. We kunnen het zien in dezelfde zin waarin de Heer Zijn komst vergelijkt met de komst van een *dief*. De vergelijking betreft niet het slechte karakter van de dief, maar het onverwachte, plotselinge en ongewenste komen van de dief.

In geestelijk opzicht is de les van deze verzen dat de Heer met iedere gelovige een heel intieme gemeenschap wil hebben en dat al Zijn liefde op ons is gericht. De gemeente is een

geheel, maar ze bestaat tegelijk uit individuele gelovigen die ieder een eigen relatie met hun Heer hebben. Daarbij staat niet iedere gelovige in dezelfde mate van genegenheid ten opzichte van Hem. Die verschillen zien we terug in de koninginnen, bijvrouwen en meisjes. Zo is het ook met de diverse verhoudingen van liefde voor de Heer, die door elke gelovige weer anders wordt beleefd. De gelovigen van wie dit geliefde meisje een beeld is, leven in de Geest. Christus ziet bij hen de kenmerken van een *'duif'*, die een symbool is van de Geest. Hij ziet bij hen een eenvoudig oog, dat is een oog dat alleen op Hem is gericht. Hij ziet hen ook als *'volmaakt'*, ofwel dat ze helemaal vol zijn van Hem. Alles in hun leven gaat om Hem, ze betrekken Hem overal bij.

In profetisch opzicht kunnen we in de honderdveertig vrouwen en ontelbare meisjes de steden in het land zien waarnaar de liefde van de Heer Jezus uitgaat (vs. 9). Maar één stad overstijgt die allemaal, en dat is Jeruzalem (vgl. Spr. 31:29). Voor die stad heeft Hij een bijzondere liefde. Jeruzalem is de enige stad, omdat de Messias als *'daar geboren'* wordt gezien (Ps. 87:2-3, 6; Zach. 6:12). Jeruzalem is *'de enige voor haar moeder'*, dat is Israël. Alle steden van Israël en alle steden van de wereld zullen dat erkennen. Op die stad heeft Hij Zijn heerlijkheid gelegd en dat maakt haar volmaakt (Ezech. 16:14). Zo is het ook met elke individuele gelovige die Hem helemaal is toegewijd: zo iemand is voor Hem een *'enige'*. Hij is omgeven door anderen die Hem liefhebben, maar zij is uniek, de enige. Dat zij *'de enige'* is, staat twee keer in dit vers. Daardoor onderstreept Hij hoe uniek zij voor Hem is.

Ze is ook *'de zuivere voor wie haar heeft gebaard'*. Jeruzalem is ontstaan door de trouw van God. Lange tijd is de stad ontrouw geweest, niet zuiver in haar verhouding tot God. Als de Messias straks naar de stad komt en haar tot Zijn bruid verklaart, zal zij *'de zuivere'*, de reine stad zijn. Al haar zonden zijn weggedaan. Ze is door het oordeel over het kwaad gereinigd en een volledig aan Hem toegewijde stad geworden. Allen die in een zekere betrekking tot de Heer Jezus staan, maar niet op de manier waarop de bruid in betrekking tot Hem staat, zullen haar in die relatie erkennen en haar gelukkig prijzen. Daarin kunnen we de twaalf stammen zien en de steden die daarin liggen (vgl. Neh. 11:1-2).

Zo is er ook een zekere bewondering voor toegewijde gelovigen bij personen die niet diezelfde toewijding hebben. Ze hebben de Heer Jezus wel lief en de Heer heeft hen lief. Het ontbreekt hun echter aan de volledige overgave, die andere gelovigen kenmerkt. Dat kunnen we niet afmeten aan activiteiten, maar naar de mate van gemeenschap die iemand met de Heer Jezus heeft. We zien dit verschil bij Martha en Maria. Bij Martha staan haar bezigheden voor de Heer voorop, bij Maria staat de Heer Zelf voorop (Luc. 10:38-42). Nadat Martha dit heeft ingezien, dient ze de Heer om Wie Hij is (Joh. 12:2). Zo kan iedere gelovige groeien om een *'enige'* voor de Heer Jezus te worden.

TWEE VRAGEN

SLOT - TWEE VEELZEGGENDE ANTWOORDEN

Peter Cuijpers

De andere beelden

- **Het eerste is dat van een kledingstuk:**

‘Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude’ (vs. 36). Oftewel: het nieuwe leven is geen lapmiddel, maar een totaal nieuw kledingstuk.

- **Het tweede is dat van de jonge wijn:**

‘En niemand doet nieuwe wijn in oude zakken; anders zal de nieuwe wijn de zakken doen scheuren en hij zal weglopen en de zakken gaan verloren’ (vs. 37). Oftewel: het nieuwe leven is zo bruisend en werkzaam, dat het om nieuwe vormen vraagt.

Met het beeld van de bruiloft maakte de Heer duidelijk dat het nu niet de tijd was om te vasten, omdat Hij aanwezig was. Met het beeld van het kleed en de nieuwe lap stof, legt Hij uit dat het nieuwe dat Hij verkondigde, niet te combineren viel met het oude geloofssysteem dat aan de wet was gerelateerd. Zijn komst betekende een nieuw begin: een nieuw tijdperk was aangebroken. De periode van de wet moest plaatsmaken voor die van de genade. Het nieuwe leven uit genade is niet te verenigen met de wet en oude verstarde vormen. Zelfs niet als leefregel voor dankbaarheid! De leefregel voor de christen is niet de wet, maar Christus Zelf en Zijn Geest (zie Rom. 10:4; 1 Tim. 1:8-11).

In het eerste beeld worden vormen, ceremoniën en tradities vergeleken met een oud kledingstuk waarop een slijtageplek is ontstaan. Dat was gebeurd met de Joodse traditie over het vasten in Jezus' dagen. Ooit begonnen als een nieuwe ontdekking in de tijd van de ballingschap, toen de tempel in puin lag en er nieuwe vormen van het dienen van God ontstonden, maar inmiddels zat de slijtage er goed in. En als je dan gaat proberen de versleten plek te repareren met een stuk nieuwe stof, dat ook nog eens wordt afgescheurd van een nieuw kledingstuk, dan kunnen we raden wat er gebeurt. Het nieuwe kledingstuk kan bij de lompen, en het oude kledingstuk gaat scheuren. Kan dit ook in ons leven gebeuren, persoonlijk en als gemeente? Zeker, dit kan! Zaken die vroeger belangrijk waren, hebben hun waarde of functie verloren. Hiervan zijn tal van voorbeelden te noemen. Velen kunnen met mij beamen hoe stug men kan zijn, als een liedboek vernieuwd of vervangen moet worden. Liederen kunnen qua taalgebruik en inhoud zó verouderd zijn, dat we moeten vaststellen dat het oude kleed slijtage vertoont. Het oude loslaten en het nieuwe omarmen, dat roept weerstand op. Dit was zo in de dagen

van de Heer Jezus, en vandaag de dag is het niet anders. Voor de farizeeën waren de woorden en daden van de Heer aanstootgevend, dit riep weerstand bij hen op. Jezus paste niet in hun religieuze beleving, en Hij werd dan ook tot persona non grata verklaard.

Hier wordt ons een spiegel voorgehouden. Daarom moeten onze tradities, meningen en ervaringen worden onderworpen aan de onafhankelijke en objectieve toets van het Woord van God. Inzettingen, vormen en tradities die voor ons ooit waardevol waren, kunnen dus slijten. Maar ze kunnen ook zozeer verstarren, dat er geen enkele rek meer in zit. Dat is de les van het tweede beeld, over de nieuwe wijn en de oude zakken. Een beeld dat in de wereld tot een spreekwoord is geworden, maar het beeld wordt daar precies andersom gebruikt. Het spreekwoord is veranderd in 'oude wijn in nieuwe zakken'. Dit betekent dat zaken die als nieuw of anders worden gepresenteerd, wezenlijk niet zijn veranderd. Een zéér toepasselijk spreekwoord op tal van ontwikkelingen in de christenheid, maar dat terzijde.

Jezus gebruikt het beeld precies andersom. Hij heeft het over nieuwe wijn, die niet in oude zakken mag. Waarom niet? Omdat zo'n oude wijnzak, die van leer was gemaakt, door lang gebruik zijn rek verloor. Oude wijnzakken staan voor het oude, traditionele en religieuze denken. Je kunt daarin vast zitten. Als we de genadeboodschap vergelijken met jonge wijn, die nog gist en werkt, dan hoort daar een nieuwe, soepele en rekbare vorm bij. Als we de nieuwe wijn in oude vormen en denkkaders stoppen, dan gaat het mis. De vormen breken stuk en de wijn gaat verloren. Er zijn tal van culturele veranderingen om ons heen; de wereld beweegt en de gemeente moet meebewegen, of we willen of niet. Zoveel kansen gaan verloren doordat wij persoonlijk en als gemeente niet bereid zijn om mee te bewegen en los te laten wat voor God niet langer bruikbaar is. Wij houden liever aan het oude en vertrouwde vast. Heimwee, nostalgie naar vroeger, naar de goede oude tijd. De reclamewereld speelt daar handig op in. Het reclamefilmpje van bier dat ambachtelijk is bereid en in houten vaten wordt vervoerd met paard en wagen, wekt nostalgische gevoelens bij ons op. De suggestie dat het oude ambacht nog niet helemaal dood is, stelt ons gerust. Zo pakken we met z'n allen gauw een slip beet van de mantel van het snel wegvlochtende agrarisch-ambachtelijk tijdperk. Herinneringen aan de tijd die voorbij is, maar die we nog zó koesteren. Juist nu, in een tijd die zo kil is en waarin we ons niet geborgen voelen. Wakker worden!

Geliefde broeder/zuster, de goede oude tijd is voorbij, hoezeer we ernaar ook terug verlangen. Als we dit op religieus gebied niet onder ogen willen zien, verliezen wij én de wijn én de zakken.

De Prediker zei al: *‘Zeg niet: Hoe komt het, dat de vroegere tijden beter waren dan deze? Want niet uit wijsheid zou u aldus vragen’ (Pred. 7:10)*. We ontkomen er niet aan om soms met de tijd mee te gaan. De uitdaging is *vernieuwing*, zonder door te schieten naar *wereldgelijkvormigheid*. We gaan niet vernieuwen *om te vernieuwen*; en wat in de wereld thuishoort, mag niet in de gemeente ingevoerd worden omdat dit nu eenmaal in de wereld gangbaar is. Denk aan samenwonen, de positie van de vrouw in de gemeente, of het homohuwelijk.

Wij hebben te maken met jongeren die een andere kijk hebben op het functioneren van de ouderen in de gemeente. Zij zoeken een nieuwe spiritualiteit, een nieuwe wijze van zingen, beleving en lofprijzing. Spreek met een jonge, mondige zuster maar eens over de hoofdbedekking, de lengte van het haar, het gebruik van muziekinstrumenten tijdens de eredienst of het dragen van een lange broek in de gemeentelijke samenkomst. Grote kans dat je wat meewarig wordt aangekeken, alsof we iets gemist hebben! Hierover kunnen we zeker van mening verschillen, maar *'wie alleen overtuigd is van zijn mening, die zit bij voorbaat verkeerd'* (Norbert Lieth). Als wij ouderen in dit soort

zaken niet rekbaar zijn, zullen de zakken scheuren en gaat alles verloren. Kim ter Berghe verwoordt het als volgt: *'Uiteindelijk worden we een afgescheiden groepje van een afgescheiden groepje dat geen verfrissende ideeën van buiten meer tolereert'* (Het Zoeklicht, jaargang 94 - nr. 14).

De farizeeën en hun wetgeleerden stelden Christus twee vragen. Beide vragen heeft Hij beantwoord. Ook de volgende vraag van hun kant (Luc. 6:2) wordt door Hem beantwoord. Veelzeggende antwoorden van de Heer, maar wat hebben de farizeeën en wetgeleerden ermee gedaan? En wat doen wij ermee?

REPLY

OVER HET ZITTEN EN STAAN VAN CHRISTUS ALS ONZE HEMELSE HOGEPRIESTER

Hugo Bouter

Vraag

Waarom zien wij de Heere Jezus staande in de hemel vóór en tijdens de steniging van Stefanus? Mij werd ooit verteld dat Hij dat uit respect voor Stefanus deed.

'En hij (Stefanus) zei: 'Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand van God' (Hand. 7:56).

'En iedere priester stond wel dagelijks te dienen en bracht vaak dezelfde slachtoffers, die de zonden toch nooit zouden kunnen wegnemen' (Hebr. 10:11).

'Maar deze Priester is, nadat Hij één slachtoffer voor de zonden geofferd had, tot in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand van God' (Hebr. 10:12).

Antwoord

De Heere Jezus is gaan zitten aan Gods rechterhand, nadat Hij het werk op Golgotha had volbracht (Hebr. 1:3). Dat Hij speciaal ging staan in Handelingen 7, had tot doel om Stefanus bij Zich te ontvangen toen deze gedood werd en riep: *'Heere Jezus, ontvang mijn geest'* (Hand. 7:59). Ik heb er geen bezwaar tegen om dit ook als een vorm van priesterdienst van onze Heiland te beschouwen, en wel ten behoeve van Zijn getuigen op aarde (vgl. het slot van Hebr. 4), hoewel Zijn priesterschap in de hemel steeds op God Zélf betrokken is. Daar is Hij immers de Bedienaar van het heiligdom en staat Hij om zo te zeggen bij het reukofferaltaar en de andere voorwerpen in het heiligdom, en de Ark van het verbond (Hebr. 8:2). Daar brengt Hij ook onze aanbidding volmaakt voor Gods heilig aangezicht (Hebr. 10:19-22).

Het priesterschap van de christen

De praktijk van het priesterschap in het gezin en de gemeente

Jan van Buren

Wat het maaltijd houden met Christus en het priesterschap van de christen inhoudt, en hoe wij dit in de praktijk kunnen brengen in het gezin en in de gemeente, is het onderwerp van dit boek. Het Pascha en de offerdienst onder het oude verbond zijn schaduwbeelden voor ons, die spreken van de verlossing en van het offer van Christus als het Lam van God.

Hierdoor kunnen wij meer inzicht krijgen in het werk van Christus en als priesters beter leren aanbidden. Onze priesterdienst vindt niet alleen plaats in het huis van God, de gemeente, maar begint dichtbij en wel in ons eigen huis. Daarom kijken we in deze studies over het priesterschap ook naar drie bekende priestergezinnen in de Bijbel.

ISBN/EAN: 978-94-91797-40-8 / 132 blz. / Prijs: 7,50 Euro